

Rapport

Datum: 19 januari 2006

Rapportnummer: 2006/019

Klacht

Verzoekers klagen over de motivering van de uitspraak van 17 mei 2005 op het door hen ingestelde beroep op de directeur van de Belastingdienst/Zuidwest tegen de beslissing van 18 februari 2005 van de ontvanger van de Belastingdienst/Oost-Brabant/kantoor 's-Hertogenbosch.

Beoordeling

Algemeen

I. Bevindingen

1. Aan verzoekers, een drietal BV's, en hun directeur-grotoaandeelhouder (hierna gezamenlijk: verzoekers) werd in de periode tot begin 2005 naar aanleiding van een ingesteld onderzoek een groot aantal belastingaanslagen opgelegd. Tegen veel van deze aanslagen waren, voor een deel uitsluitend pro forma, bezwaarschriften ingediend.

2. In een brief van 27 januari 2005 gaf de gemachtigde van verzoekers aan dat er volgens hem maar een oplossing mogelijk was. Hij stelde voor in overleg met de Belastingdienst te komen tot een akkoord over een te betalen bedrag dat zou zijn afgestemd op de financiële mogelijkheden van verzoekers en kwijtschelding van de rest dan wel dat dit bedrag anderszins "in de ijskast" zou gaan.

In een brief van 14 februari 2005 aan de Belastingdienst/Oost-Brabant/kantoor 's Hertogenbosch berekende de gemachtigde van verzoekers de totale openstaande belastingsschuld op € 346.516. De gemachtigde schreef verder niet te verwachten dat de bezwaarprocedures zouden leiden tot een substantiële vermindering van de belastingsschuld. De gemachtigde gaf verder aan dat er onvoldoende middelen waren om het bedrag dat als schuld zou resteren te voldoen. In de brief nam de gemachtigde een opsomming op van de aanwezige vermogensbestanddelen. De voorkeur van verzoekers ging er daarom naar uit alle bezwaar- en beroepschriften in te trekken en een bepaald bedrag te betalen waartegenover de rest, onder door de Belastingdienst te stellen voorwaarden, buiten invordering zou blijven. De gemachtigde gaf aan voornemens te zijn daartoe binnen enkele weken met een concreet voorstel te komen en vroeg de Belastingdienst om uitstel van betaling voor de tussenliggende periode.

3. De Belastingdienst reageerde in een brief van 18 februari 2005. De Belastingdienst liet de gemachtigde van verzoekers weten niet op een voorstel als door hem bedoeld te kunnen ingaan. De Belastingdienst voerde daartoe aan dat van de kant van verzoekers onvoldoende aan het onderzoek was meegewerkt en dat de aanslagen niet willekeurig waren opgelegd. De Belastingdienst merkte voorts op dat de aanwezige vermogensbestanddelen niet in verhouding stonden tot de hoogte van de opgelegde

aanslagen. Gelet op een en ander liet de Belastingdienst het verzoek om uitstel van betaling buiten behandeling.

4. Verzoekers gemachtigde wendde zich in een bezwaarschrift van 24 februari 2005 en onder verwijzing naar de brief van 14 februari 2005 tot de Belastingdienst. In de aanhef van zijn brief gaf de gemachtigde aan dat het een bezwaarschrift betrof ex artikel 25 Leidraad Invordering 1990. In zijn brief wees hij erop dat verzoekers bij de door hem voorgestelde aanpak een maximale financiële inspanning zouden leveren, maar dat de Belastingdienst de deur dichtield. Hij verzocht alsnog uitstel van betaling te verlenen voor een redelijke termijn en om constructief te kijken naar het voorstel dat hij binnen afzienbare tijd zou doen.

5. De Belastingdienst merkte de brief van verzoeker aan als een beroep op de directeur van de Belastingdienst. De (directeur van) de Belastingdienst/Zuidwest/kantoor Roosendaal deed met dagtekening 17 mei 2005 uitspraak op het beroep. Hij wees het beroep af onder overweging van het volgende:

“...U geeft aan dat tegen de hoogte van de meeste aanslagen (pro-forma) beroep is ingediend. In het algemeen wordt, ongeacht de hoogte van het bestreden bedrag en onder door de ontvanger te stellen voorwaarden, gunstig beslist op een verzoek om uitstel van betaling in verband met een tijdig ingediend bezwaar- of beroepschrift. De toewijzende beslissing strekt zich niet verder uit dan tot het bestreden bedrag. In het verzoek dienen daarom het bestreden bedrag van de belastingaanslag en de berekening van dat bedrag te worden vermeld. Van de belastingschuldige kunnen nadere gegevens worden verlangd ter bepaling van de hoogte van het bestreden bedrag. Zo nodig kan de ontvanger in overleg treden met de inspecteur om de juistheid van de door de belastingschuldige verstrekte gegevens te verifiëren. De ontvanger heeft mij bericht dat de inspecteur in de heffings sfeer niet tot een tegemoetkoming jegens uw cliënten zal kunnen komen.

Het bevreemdt mij dat u enerzijds (pro-forma) beroep heeft ingediend tegen nagenoeg alle aanslagen terwijl u twee alinea's verder aangeeft dat het grootste deel van de openstaande schuld in stand zal moeten blijven. U heeft echter geen inzicht gegeven in het bestreden deel van de aanslagen. U heeft ruimschoots de tijd gehad om die becijfering aan de ontvanger te overleggen.

De ontvanger kan, als voorwaarde voor het te verlenen uitstel voor de betwiste belastingschuld, zekerheid verlangen. Het stellen van zekerheid als voorwaarde voor uitstelverlening wordt geregeld in artikel 25, paragraaf 2 lid 3 jo. paragraaf 1 lid 16, van de Leidraad Invordering 1990. In deze paragrafen is onder meer bepaald dat de ontvanger kan afzien van het eisen van zekerheid indien - in relatie tot de bekende verhaalsmogelijkheden - hetzij de aard en de omvang van de schuld waarvoor uitstel van betaling wordt gevraagd, hetzij het in het verleden vertoonde aangifte- en betalingsgedrag, daartoe aanleiding geeft. Uit deze leidraadbepalingen volgt dat de ontvanger bij zijn op het

verzoek om uitstel van betaling te nemen beslissing een risicoafweging maakt. De ontvanger dient namelijk in alle gevallen te waken voor onverhaalbaarheid van de belastingschuld.

Op verzoek van de ontvanger heeft u een opsomming gegeven van de aanwezige vermogensbestanddelen van uw cliënten. Het geld om de volledige schuld te voldoen is er niet, zo geeft u aan, zelfs niet bij uitwinning van alle vermogensbestanddelen.

In het beroepschrift vermeldt u dat hierin de essentie van de problemen gelegen is. Daarom stelt u de ontvanger voor om te overwegen tot een afwikkeling te geraken waarbij een deel van de schuld wordt voldaan en waarbij voor het restant, zoals u dat noemt "de boeken worden gesloten".

Kwijtschelding van zakelijke en persoonlijke aanslagen van een ondernemer vindt alleen plaats in het kader van een akkoord tussen de belastingschuldige en alle schuldeisers tot gedeeltelijke betaling van de schuld tegen finale kwijting. Van een dergelijk crediteurenakkoord is geen sprake. Er wordt door de Belastingdienst geen eenzijdige tegemoetkoming verleend. De staatssecretaris heeft zich hierover duidelijk uitgelaten. Het is volstrekt contra legem als de ontvanger uw cliënten een eenzijdige tegemoetkoming in het vooruitzicht zou stellen.

Het geheel overziend is mij gebleken dat de ontvanger conform de Leidraad Invordering 1990 heeft gehandeld. Ik heb derhalve geen aanleiding gevonden om aan het beroep tegemoet te komen..."

Ten aanzien van de klacht van verzoekers

1. Verzoekers klagen over de motivering van de uitspraak van 17 mei 2005 van de (directeur van de) Belastingdienst/Zuidwest/kantoor Roosendaal (hierna: de directeur). Zij merkten op dat de uitspraak niet ter zake doende mededelingen bevat over uitstel in verband met beroep en zekerheid en dat de uitspraak ingaat op kwijtschelding terwijl daarover door verzoekers niet was gesproken. Verzoeker stelde dat hem niet duidelijk is hoe de directeur op grond van zijn overwegingen tot zijn uitspraak was gekomen.

2. In zijn reactie op de klacht stelde de directeur dat in de uitspraak uitdrukkelijk was ingegaan op de consequenties van uitstel bij bezwaar en beroep omdat dit bij verzoekers aan de orde was. De verwijzing naar zekerheid achtte de directeur achteraf minder gelukkig. Het beleid voor kwijtschelding was, aldus de directeur, naar voren gebracht omdat de door de gemachtigde voorgestane oplossing daarop zou neerkomen. Bovendien zouden verzoekers, aldus de directeur, in eerdere correspondentie kwijtschelding expliciet aan de orde hebben gesteld.

3. In antwoord op de reactie van de Belastingdienst benadrukte de gemachtigde van verzoekers op 1 december 2005 dat zij door middel van overleg tot een oplossing hadden

willen komen.

II. Beoordeling

1. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Het motiveringsvereiste impliceert dat de motivering van beslissingen of uitspraken van bestuursorganen logisch en begrijpelijk van opbouw is, dat daaruit duidelijk blijkt op welke gronden de beslissing of uitspraak rust en dat eveneens duidelijk blijkt in hoeverre sprake is van eventuele overwegingen ten overvloede en waarom deze laatste zijn opgenomen.

2. De uitspraak van 17 mei 2005 van (de directeur van) de Belastingdienst/Zuidwest/kantoor Roosendaal voldoet niet in voldoende mate aan de bovengenoemde criteria van het motiveringsvereiste. Daarvoor is het volgende van belang.

3. In de als beroepschrift aangemerkte brief van 24 februari 2005 werden twee zaken aan de orde worden gesteld, ten eerste het verzoek om uitstel van betaling en in de tweede plaats de reactie van de ontvanger van de Belastingdienst op het voorstel om te komen tot een betaling van één bedrag tegen finale kwijting. Uit de verwijzing in de brief van 24 februari 2005 naar de brief van 14 februari 2005 werd duidelijk dat het verzoek om uitstel van betaling niet werd gedaan in verband met bezwaar of beroep maar voor de periode tot het indienen door de gemachtigde van een betalingsvoorstel. In de brief van 14 februari 2005 werd voorts aangegeven dat de voorkeur van verzoekers er naar uitging alle bezwaar- beroepsprocedures te stoppen. Gelet hierop is niet begrijpelijk dat er in de uitspraak van de directeur van wordt uitgegaan dat het beroep betrekking had op uitstel in verband met (pro-forma) beroep. Hetzelfde geldt voor de overwegingen die aangeven dat uitstel in verband met een bezwaar- of beroepschrift slechts kan worden gegeven voor het bestreden bedrag van de belastingaanslag. Nu verzoekers te kennen hadden gegeven alle bezwaar- en beroepsprocedures te willen stoppen, kon immers van een bestreden bedrag niet langer worden gesproken. De verwijzing in de aanhef van de brief van 24 februari 2005 naar artikel 25 Leidraad Invordering 1990 doet daaraan niet af.

4. In de uitspraak wordt voorts niet aangegeven wat de betekenis is van de overwegingen met betrekking tot de mogelijkheid om zekerheid te vragen en om welke reden deze overwegingen in de uitspraak zijn opgenomen. De kwestie van te stellen zekerheid was in de voorafgaande besluitvorming die heeft geleid tot de als beroepschrift aangemerkte brief van 24 februari 2005 nog niet aan de orde geweest. Naar moet worden aangenomen betreft het hier algemene informatie. Uit de uitspraak blijkt dit echter niet, waardoor verwarring kon ontstaan over de betekenis van de betrokken overwegingen.

Ook is onvoldoende duidelijk waarom in de uitspraak de overwegingen zijn opgenomen ten aanzien van kwijtschelding. Verzoekers hadden immers in de aan het beroep voorafgaande fase bij de ontvanger van de Belastingdienst geen (expliciet) verzoek tot

kwijtschelding ingediend. Weliswaar kan worden aangenomen dat deze overwegingen zijn opgenomen omdat het voorstel van verzoekers om te komen tot een betaling van één bedrag tegen finale kwijting, zoals ook de gemachtigde aangaf in zijn brief van 27 januari 2005 aan de Belastingdienst, de facto neerkomt op kwijtschelding van de rest, maar nu verzoekers niet expliciet om kwijtschelding hadden gevraagd, had het de voorkeur verdiend indien dit verband in de uitspraak met zoveel woorden zou zijn uiteengezet.

5. Gelet op bovenstaande klagen verzoekers er terecht over dat onvoldoende duidelijk is hoe de directeur op grond van zijn overwegingen tot zijn uitspraak is gekomen.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst/Zuidwest te Roosendaal, is gegrond wegens schending van het motiveringsvereiste.

Onderzoek

Op 15 juni 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, gedateerd 14 juni 2005, van K. BV, LK. BV, KS. BV en de heer K. te Den Dungen, ingediend door de heer J.H.M. van Oosterhout te Helmond, met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Zuidwest te Roosendaal.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Financiën verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

De brief van 27 januari 2005 van de gemachtigde aan de Belastingdienst te

`s-Hertogenbosch;

de brief van 14 februari 2005 van de gemachtigde aan de Belastingdienst te

's-Hertogenbosch;

de brief van 18 februari 2005 van de Belastingdienst/Oost-Brabant/kantoor

's-Hertogenbosch;

de brief van 24 februari 2005 van de gemachtigde aan de Belastingdienst te

's-Hertogenbosch;

de uitspraak van 17 mei 2005 van de directeur van de Belastingdienst/ Zuidwest/kantoor
Roosendaal;

de brief van 19 augustus 2005 van de Belastingdienst/Zuidwest aan de Nationale
ombudsman;

de brief van 1 december 2005 van de gemachtigde aan de Nationale ombudsman.

Achtergrond